

Aster Fajerbol

SF
PRIČA

Jedne noći jedna lopta

● O, da ste mi zdravo, vi nekadašnje moje čežnje, daleko ću iz ovog kraja povesti sinove svoje.
(Euripid: Medeja)

Lopta još uvek čuči u prozoru. Ne vidim je, ali nekim svojim čulom osećam njene neopipljive obrise. Spolja, vetar kroz slične prozore ostarelog i sasušenog prozora gurka hladnoću i vlagu. Plamen u uljnoj peći leprša bojažljivo i bezglasno, i pri svakom njegovom pokretu uplašim se da će nestati. Pušim i prisećam se..

Počelo je 12. februara, oko ponoći. Pisao sam već danima, uporan u želji da što pre završim započeti naučni rad o elektronskim simulatorima. Već ukočenim prstima lupao sam po tipkama mašine. Soljica s tragovima ispijene kafe zveckala je pri svakom udaru, zvukom koji me je rasanjavao i omogućavao mi da nekako povežem uspavane misli. Ulje u peći već je bilo izgorelo, i soba se polako hladila. Na prozoru se, sve više primetno, hvatao tanki sloj ledenih belicastih šara.

Nelagodnost sam počeo da osećam bar pola sata pre nego što sam je postao sasvim svestan. S početka sam je tumačio pospanošću i svežinom prostorije. A onda sam, iznenada, osetio da me neko posmatra. Osećanje je bilo veoma snažno. Trenutno je razbilo moju sanjivost, izoštrilo mi um, ugrejalo umorno telo. Osvrnulo sam se oko sebe, brzo i pažljivo. Ne, nikog nije bilo u sobi. A i ko bi mogao da uđe u zaključan stan na šestom spratu usnule dvanaestospratnice! Nastavio sam s kucanjem.

Ono osećanje nije nestalo. Naprotiv, jačalo je — blago, ali preteći. U meni se polako javljao utisak da dolazi iz pravca levog prozora. Podigao sam se s naporom, osećajući da mi se telo već bilo ukočilo, i prišao levom prozoru. Napolju je vejao sneg i taložio se na već odebljali beli prekrivač. Sumorna svetlost niza uličnih svetiljki stvarala je svetlosne rupe

na tihoj, potpuno praznoj ulici. Pogledao sam prema zgradi preko puta, udaljenoj pedesetak metara. Ne, bilo je i smešno pomisliti da neko odande posmatra moju sobu! Jasno, moj dugo taloženi umor počinjao je već da izaziva halucinaciju. Ugasio sam svetlost, obukao pidžamu i uvukao se pod pokrivač. Zaspao sam, čini mi se, već posle nekoliko sekundi.

Kad sam se probudio bilo je već devet časova. Umio sam se hladnom vodom i vratio se u sobu. Desetak minuta sam intenzivno vežbao parternu gimnastiku. Završio sam je zadihani i oran za novi rad. Iznemada mi je pažnju privukao jedan čudan detalj na levom prozoru: stakla su preko noći odebljala od naslage leda, ali je, negde oko sredine, ostala potpuno čista površina kružnog oblika prečnika oko 40 santimetara. Prišao sam prozoru, iznenađen i trenutno svestan neobičnog osećanja iz protekle noći. Dodirnuo sam staklo rukom. Učinilo mi se kao da sam je gurnuo u snažan ulaz toplog vazduha. Pomerajući je levo-desno brzo sam otkrio da je taj „mlaz“ kuglastog oblika sa ne baš sasvim jasno određenim ivicama. I, dok sam tako grejao ruku i ispitivao pojavu za kakvu nikada ranije nisam čuo, osetio sam da temperatura nevidljive i polupipljive kugle raste. Zatim su nastale blage vibracije, a onda snažan udar — kao da sam rukom dodirnuo žice električnog voda. Kao oparen, trgnuo sam rukom i odskočio od prozora. Tamo se nešto nalazilo...

Tog jutra slabo sam radio. Stalno sam pogledao prema prozoru. Krug se i dalje nalazio na staklu. Odnosno, ono je svuda bilo pokriveno ledom, osim na toj kružnoj površini. Momak sa benzinske stanice, kojeg sam pozvao telefonom, doneo mi je veliku kantu ulja za loženje. Soba se brzo ugrijala, i led sa prozora počeo je da se otapa. U mene se vratilo raspoloženje i želja da što pre završim naučni rad. Pisao sam, odnosno kucao, sve do posle podne. Zatim sam pošao na ručak. Uz put sam sreo neke prijatelje i s njima porazgovarao o svom poslu. Na lopticu sam potpuno zaboravio tako da se čak nisam setio da im je spomenem.

Ali, ona me je sama podsetila na svoj prisustvo, opet oko ponoći. Ovog puta u sobi je bilo toplo, i na prozoru nije bilo ni leda ni svetlog kruga. Ipak, osećanje da me neko posmatra pojavilo se snažno kao i prethodne noći. Ugasio sam peć i otvorio desni prozor. Želeo sam da vidim hoće li se, kad počne zamrzavanje, na le-

vom prozoru opet pojaviti krug u ledu. I pojavio se, čim se na staklu uhvatila tanka naslaga. Jedan nimalo očekivan detalj ispunio me je sirašom: krug se znatno povećao. Loptica, ili šta je to već bilo, raslo je tu, u mojoj blizini.

Ujutro sam posetio svog prijatelja psihijatra. Posle kraćeg razgovora, tužno me je pogledao i objasnio da se ljudima koji se preterano umno angažuju, ponekad priviđaju nekakve nevidljive pojave — što je, zapravo, podsvestan otpor njihovog organizma protiv napornog rada. Savetovao mi je da zaboravim na „lopticu“ i da je ostavim na miru čak i ako me i dalje bude proganjala.

Poslušao sam ga. Ignorisao sam „lopticu“, koja me i u naredna tri dana uporno podsećala na svoju prisutnost. Nisam o njoj razmišljao, mada me je jedan detalj sve više ispunjavao zebnjom: ona se uporno povećavala. Posle ta tri dana dostizala je u prečniku čitav metar, i pokrivala obe polovine prozora.

Onda je, četvrtog jutra, iznemada nestala. Ponadao sam se da je moj um najzad došao u uobičajene tokove, pa sam, se obradovan, na ručak pošao ranije. I gde pored ulaza u zgradu sneg je, u prečniku od jednog i po metra bio potpuno otopljen! Ne znam šta su o tome mislili prolaznici, ali ja sam znao šta je to: „loptica“ se iz moje sobe preselila napolje. Moje nade da ću moći da se nesmetano posvetim svom poslu, ovoga puta su bespovratno propale.

I narednih nekoliko dana lopta — više nisam mogao da je nazivam u deminutivu — nije me posećivala u sobi, ali se, dok sam se nalazio napolju, redovno pojavljivala, čas ovde, čas onde. Kao da je za mene bila vezana nekim osećanjima i smatrala svojom obavezom da mi bar na ulici pokaže da me još nije zaboravila. O njoj sam bio počeo da razmišljam kao o biću s razumom.

Bilo je već otoplilo, pa sam jednog jutra pošao da malo prošetam, da isteram iz svojih umornih kostiju mrzovolju duge zime. Popeo sam se na obližnje brdo čije su padine već prošerale mrljama jagorčevine. Gazio sam po tankom, tek probuđenom tepihu trave, koja je žudno upijala tople zrake prolećnog sunca. I ja sam bio kao ta trava — zagrejan i oživljen.

Lopta se pojavila odozgo, s vrha brda. Prokleta da je, baš je morala da mi po-

kvari raspoloženje! Ovog puta sam je i video: bila je providna i beličasta. Verovatno je i ranije imala tu jedva primetnu belu boju, ali zbog sličnosti sa bojom snega nisam mogao da je uočim. Od mene je bila udaljena oko tri metra, i lebdela je nisko nad travom. Odlučio sam da pokušam da uspostavim kontakt s njom.

— E, ti, prokleta bila, ko si? — viknuo sam. — Priđi bliže!

Ona je poskočila i približila mi se za pola metra. Nema sumnje, razumela me je.

— Postojiš li ti, ili si samo plod moje mošće?

Poskočila je uvis i opet se umirila. Shvatio sam to kao potvrđan odgovor.

— A da li razumeš ono šta ti govorim?

Ponovo je poskočila. Zatim je — nestala. Nisam video kako se to dogodilo. Ionako sam je samo nazirao, pa je taj prelaz iz poluvидljivog u nevidljivo prošao mimo mojih čula, potpuno neprimetno. Sada sam, ne znam zašto, bio manje siguran u postojanje lopte, i nimalo sigurniji u svoj zdrav razum.

Tri dana se nije pojavljivala. Kao da se uplašila mojih direktnih pitanja. A onda je opet došla. Naprosto, uveče sam je ugledao u uglu sobe. Različen, pošao sam prema njoj i zgrabio je rukama. Snažan udar pomračio mi je savest i bacio me na sredinu sobe. Kad sam se, dvadesetak sekundi kasnije, povratio — Lopta nije više bila u prostoriji.

Ujutro me je nazvao psihijatar, da bi me obavestio da Lopta nije proizvod moje mašte: u toku prethodnog dana javilo mu se tridesetak pacijenata sa sličnim „tego-bama“. Ta vest, koja je svedočila da sam ipak zdrav, ostavila me je sasvim ravnodušnim. Nisam mogao da se radujem, jer sam sada bio zaplašen saznanjem da smo se suočili s nekom nimalo bezopasnom pojavom.

U toku dana izveštaji o Loptama pojavili su se i na radiju i televiziji. Snimci u boji pokazivali su da su Lopte raznih veličina, prečnika od pola do dva metra, a sve iste, beličaste boje. Primećeno je da je boja bila upadljiva što je Lopta veća.

Neko od onih savernih televizijskih komentatora primetio je da se Lopte pojavljuju samo u umerenom pojasu, oko 45° severne širine — i to samo u većim gradovima. Zaključak je svako mogao da izvede: Loptama je pogodovala umerena klima i prisustvo velikog broja ljudi. Više od ostalih podataka, moju pažnju privu-

kao je onaj koji kaže da Lopte od dva metra nemaju glatku površinu, već su pokrivene mnogobrojnim, pipcima sličnim izraštajima. To im je davalo još opasniji izgled i na neki način nagoveštavalo dalje povećanje agresivnosti. Poslednji izveštaji javljali su da se Lopte sada pojavljuju u jatima od po nekoliko stotina. Procenjavalo se da ih ima najmanje dva-tri miliona. To je ličilo na pravu invaziju.

Uveče je jedan poznat naučnik preko televizije izjavio da je uveren da su Lopte, u stvari, žive energetske skupine, i da se hrane ljudskom motornom energijom. To mi se mišljenje učinilo veoma verovatnim, jer mi je objašnjavalo zašto sam u poslednje vreme tako izrazito ravnodušan i neprekidno umoran.

Ovaj poslednji podatak veoma me je uplašio. Ravnodušnost sam oduvek gotovo mrzco, tim pre što sam bio neprekidno u pokretu, uvek angažovan. Strah kao da me je probudio. Odjednom sam prestao da budem ravnodušan. Shvatio sam da će nas Lopte uskoro sasvim uništiti, osim ako ih ne preduhitrimo i uništimo mi njih. Nisam ni za trenutak posumnjao da to nije moguće. Način uvek postoji — treba ga samo naći.

Mi ljudi, materijalna bića, uništavamo jedni druge još od kako smo postali. Činimo to poput životinja, s tom razlikom što one ubijaju instinktivno i samo kad moraju — a mi smo naše ubilačke sposobnosti obogatili razumom i svesću. Za razaranje i ubijanje pronašli smo mnogo sredstava, i materijalne i energetske prirode. Ali, energija ne može da se razori materijom. To sam prilično brzo zaključio.

Imao sam, dakle, već jedan dobar podatak — putokaz za borbu protiv Lopti. Najvažnije je bilo otkriti od kokve se energije sastoje, jer bi snažnom koncentracijom iste takve, verovatno bilo moguće uništiti ih.

Svanulo je, a ja sam još uvek računao, čitao, razmišljao. Ličio sam na očajnika za čijim su petama progonitelji, spremni da ga ubiju. Brzo sam se obukao i, onako gladan, pošao izvan grada, prema brdu na koje sam poslednjih godina veoma često odlazio. Zeleo sam da me prohladno jutro osveži, da mi razbistri um, kako bih mogao da tražim rešenje problema pred kojim smo se našli.

Kad sam se ispeo na brdo, požalio sam što nisam poneo kišobran: nebo se brzo prekrivalo oblacima i vreme je mirisalo na kišu. Iznenađa, u mojoj blizini pojavila se jedna Lopta. Veselo je poskakivala, kao da se raduje mojoj blizini. Ta ogromna beličasta kugla mora da je bila „moja“ to jest ona koja se pojavljivala u mojoj sobi.

Nekoliko minuta kasnije pojavilo ih se još nekoliko, a uskoro je vrh brda prosto bio prekriven Loptama. Začudo, nisu me dirale. Iznad susednog brda sevnule su prve munje i začula se snažna grmljavina, kako to već biva na visokim mestima. S Loptama se događalo nešto neobično: počele su da svetlucaju i da poskakuju kao da se nečemu izuzetno raduju. Zatim su, kao jato preplašenih ptica, poletele prema susednom brdu. Mada se svuda oko mene bilo smračilo, video sam ih u svetlosti munja, razdragane i svetlucave. Odjednom, shvatio sam da one postaju sve veće. Rasle su pred mojim očima, poput balona.

Dok sam stajao tako, zbunjen i zaplašen, shvatio sam zašto one tako brzo rastu. Gromovi! Munje! Ovog puta one su se našle na najjačem izvoru energije. A od bogate hrane brzo se raste. Trebalo je da odavde brzo bežim, jer pitanje je šta će ta nevidljiva čudovišta uraditi kad grmljavina prestane.

Tada se u lancu ovih čudnovatih pojava, dogodila nova: Lopte su odjednom počele gotovo panično da beže. Pojurile su prema brdu na kojem sam se nalazio. A da li je posredi beg? Možda su pošle da me, u svom sličnom zamahu, razbiju u atome, anihiliraju pretvore u energiju koju će progutati da bi porasle za još koji milimetar?

Potrčao sam što sam brže mogao preko zaravnj na brdu, osvrćući se svaki čas.

Lopte su mi se upadljivo brzo približavale. Iza njih je nadirao front kiše, kao da i ona želi da me rastvori i od mene načini samo tragove u mokroj travi.

Jedna Lopta okrznu me u letu. Strašan, parališući udar ukoči mi telo. Ponesen inercijom poleteo sam u travu. Nisam mogao da ublažim pad rukama. Tresnuo sam na zemlju levim ramenom i prevrnuo se nekoliko puta. Zatim me zasu nalet kiše. Pljusak, dodir hladnih kapi, trenutno me je povratio. Pogledao sam šta je s Loptama.

One su se nalazile svuda oko mene. Ležale su na zemlji, izobličene, u agoniji. Topile su se pred mojim očima, zanosile se po mokroj travi, smanjivale se. **Umirale su...**

Nekoliko minuta kasnije krenuo sam kroz kišu i počeo da pevam. Lopte su bile uništene, a ja sam znao kako se to dogodilo. Trebalo je još da to javim svetu, pa da i poslednja energetska avet bude zauvek uništena.

* * *

Samo nekoliko sati kasnije, u čitavom umerenom pojasu Zemlje, poletele su u nebo hiljade raketa. Eksplozivirajući u atmosferi izazvale su električna pražnjenja. Počinjalo je nevreme. Oko bleštavih munja okupljale su se hiljade Lopti. Onda je počela kiša...

Priroda je tokom evolucije naučila kako da stalno održava ravnotežu. Sve što se brzo stvara, mora brzo i da nestaje. Lopte, čiju prirodu tek treba da proučimo, pojavile su se iznenađa i počele da se množe izvanrednom brzinom. Bilo je neizbežno da u prirodi već postoji i način za njihovo uništenje.

I postojao je: obična, sasvim obična — **kiša...**